

קיימתי כי היא בראש וראשונה תעמוד לימיני, וחזרו לי להתגבר על המשבר. והנה היא נטשה את המערכה.

אינני מאשים אותה, האינני לי יורש משיש בלבי מרירות, יש בי תמיכה גדולה. ואנא, רותי, אל גא תלעטי אותה במילות גנאי. גם אני אינני עושה זאת. אבל עכשיו אני זקוק למשהו אחר. לא להחליף, כי אם למקור חדש, לנערה רגילה, שאוכל למצוא במכתביה עניין אמיתי, ואולי לפסוע על פני גשר שכזה, גשר של נייר מכתבים, לקראת ריעות אמיתית, שאינה נכזבת בפני המשבר הראשון, ואז תוכל לו לקושי.

קשה קצת להתעלם מן העובדה ש'אדם צולע, נכון? אבל כלום יתכן ויהיה הדבר שאמצא לי ידידה אשר לא תתיחס אלי כאחת ממנוגדות החזק למען החייל בבואן לחלק סוכריות?

האם אוכל לדרוש ממנה פשטות רגילה, כנות, חמימות ותבונה מבלי להתייחס אל מה שאינני רואה כזכות יתר כלשהי: עובדת היותי סצע מלחמה? 'אנא, רותי, סלחי לי על הסון הבכיתי והצורה הפילוסופית שבהעמדת השאלה, והשתדלי לנסח את כל הערובות המטופשת הזאת כך שאי אילו סיכויים יהיו לי לקבל הנה איגרת קטנה, טובה ופשוטה כחיים...'

★ ★ ★

מצוותא, לעשות חיים

הוא הדבר אשר אמרתי: תחתים, מוות, חיילות וחרושים, הלכיים, כי נראה, יחד (1000/1105):

נערות חמודות אנו שתיים.

סמינר למדנו שנתיים

ועכשיו כחיילות

את חובותינו למולדת ממלאות.

ידוע לכל פועט

כי חופשה בצבא אינה דבר פשוט

וכשכבר העירה באים

רוצים את הזמן לבלות בנעימים.

לאותה מטרה עצמה

נשמח לקבל תשובה

משנים עלמים נאים

בעלי השכלה וסבר פנים

ואם גם הם משתעממים

נוכל בצורה קלה

לפתור את הבעיה

ובצחתא, לעשות חיים.

הסופוס שלי

כשישבנו ביום ששי כל החברה על ספסל קהות, צילם כבש והעולם הזה, ו' סיכמנו את מערכת טיני, התפתח ויכוח ער על העולם הזה, ובפרט על מכתבים לרות, ומכאן שכל חמורו זה רק בזוף, והעיקר שט, זה איך לתפוס את הבחורים. מיד שלפה שוש תמונה ר' חכירה שאם כבר לתפוס יש לה שיטות יותר אורייניות — מה דעתך?

חבורה מנעונו

מינהלה

מה עדיף?

קול ישראל עשה בשבוע שעבר מעשה נועז וחסרת-קדים: הוא הירשה לערוך בפני המיקרופון חיוכות על זכות-קיומו. משני צדדיו של האולפן ישבו העיתונאי נאי אריה גלבול, חבר מערכת מעריב, והנהג זמר, הסופרת המדינית של דבר. השאלה שהיתה שנויה במחלוקת: מה עדיף, תחנות שידור מסחריות פרטיות, או תחנות שידור ממשלתי-ציבוריות השר אבות את תקציבן בדרך זו או אחרת מ'משלמי המס?'

בעולם הרדיו, זהו חיכות ישן נושן. בישראל החל החיכות, למעשה, רק אחרי שבקשותיהם של בעלי-הזן לקבל רש' יון להקמת תחנות-שידור מסחריות נדחו על-ידי הממשלה כמה פעמים, מתוך החשש הסבכי כי תחנה זו תשמיט מידי הממשלה את השליטה הבלעדית על מכ' שיר הסברה כה עצום בהיקפו וחשיבו. תו.

המכונה המשותפת הנמוך. אלה התומכים בלעדית רבעלות הממשלתית על תחנות השידור, מסתמכים בעיקר על הדוגמה המפור ארת של שירות השידור הבריטי, טענותיהם, שהועלו גם על-ידי חנה זמר בחיכות, הן:

- הרדיו הוא מכשיר בעל השפעה כה רחבה, שאסור באיסור חמור להניח כי יפול לידיים אחריות פחות מאשר ידי הממשלה עצמה. מאזינו הם גם לידים ונוער, בגיל הנוטה לקבל השפ'עות שליליות. גם המצב הבטחוני מחייב לשמור על הרדיו מפני שימוש לא-אחראי.
- עיקר שאיפתן של החברות המסחריות, המממנות את תוכניותיהן של תחנות-שידור מסחריות, הוא להגיע לקהל מא' וזנים רחב ככל האפשר. לצורך זה, הן מכתייעות בתוכניות נמוכות-דמי-תרבותית, המבוססות על המכונה המשותפת הנמוך ביותר של אורחית המדינה. תוכניות תרבותיות גבוהות-דמי, המיועדות מסבוע לקהל-מאזינים מצומצם יותר, אינן מוצ'אות להן מממנים, וסופן להיעלם.
- כל החיכות אינו אקטואלי כלל ב'ישראל, בגלל תקצבי הפירסומות המצומצמים של החברות המסחריות, אפילו הג'דלות שבהן. תוכנית פירסומת ברדיו היא כה יקרה, עד כי לא ימצאו פירסומים די הצורך לקיים את התחנה המסחרית, אם תקום.

הצר השני של המיקרופון. על כך משיבים חסדי התחנה המסחרית, ה' מתבססים על הדוגמה האמריקאית, ואשר אותם ייצג בחיכות אריה גלבול:

- טרם הוכח כי בידיים ממשלתיות אין הרדיו עלול לבצע משנים חמורים פחות מאשר בכל יד אחרת. כמו כן, ממשלה איננה בהכרח מופת לסעם הטוב ולשיקול נכון בענייני הסברה. מקרים רבים בישראל הוכיחו כי המצב הוא כמעט הפוך, למעשה. למניעת פירסומים בלתי-רצויים מבחינה בטחונית דואגת ממלא ה' צנזורה.

לעומת זאת, תחנות-שידור בלתי ממשלתית, אפילו תהיה מסחרית, תגביר את מידת חופש-הביטוי מעל גלי האתר. תחנה כזאת עשויה למלא תפקיד מקביל לתפקידם של עיתונים בלתי-חלויים, המ' עוררים את דעת-הקהל על עניינים חשר ביים, שהשלטונות אינם מעוניינים בצאתם לאור.

- הנימוק כי אין לסמוך על טעמו של הקהל, ויש לחשוש כי תחנה מסחרית תשאף 'לרדת אל ההמונים' — פסול מעד קרו. כשם שאסור להכתוב לציבור אילו ספ'רים ועיתונים יקרא, כך אין זכות לממשלה להכריח את הציבור להאזין דחוק לאותן תוכניות רדיו, הנחשבות בעיני הממונים כבעלות-דמי, ולמעשה רמתן עומדת בסי' מן-שאלה גדול מאד. אין כל צידוק להני' זה כי תוכניות בעלות דמי אמיתית לא ימ' צאו לעצמן קופצים מסחריים. עובדה היא כי בתחנות המסחריות של ארצות-הברית, מתקיימים שידורי קונצרטים סימפוניים ו' אופרות שלימות, יחד עם תוכניות של סרשנות מדינית ברמה הגבוהה ביותר.
- נוסף על כך, מהוג בכל המדינות בהן קיימות תחנות מסחריות, כי חברות השידור מקציבות ומן-שידור, שלא על מנת לקבל פרס, למשרדים בעלי חשיבות לאומית. אפשר גם לחייב את התחנות המסחריות לעשות זאת על-ידי חקיקה מת'אשר.

אשר

● תחנה מסחרית מסוגלת לממן תוכ'ניות בידור ואינפורמציה העולות בכסף רב, שאותן אין שירות השידור הקיים יכול להפריש מתוך תקציבו הממשלתי הזעום.

- בין עורכי התוכניות בתחנה המס'חרית קיימת תחרות מתמדת על רכישת מאזינים נוספים, המעלה את איכות ה'תוכניות ושומרת על מתח מתמיד. בשי'רות השידור הממשלתי, לעומת זאת, נדמה לפעמים כי לא רק המאזינים, אלא גם הקריין עצמו מפקה מרוב שיעמום. בבר'ר טניה, מקם בו קיימות זו בצד זו טל'חיות ממשלתיות וטלוויזיות מסחריות, הוכח כי ההתחרות העלתה לרמה גבוהה מאד גם את הטלוויזיה הממשלתית, שהצליחה להכות את יריבתה המסחרית שוק על ירך.

חצי-חצי. מכל טענותיהם של מתנגדי המסחריות, היתה רק אחת בעלת משקל אמיתי: ספק רב, אם הכלכלה הישראלית יכולה להקציב לצורכי פירסומת את הסכומים העצומים הדרושים למימון ה'שוק של תחנות שידור. מתוך התחש'בות במיגבלה זאת, הציע אחד המומחים העולמיים לענייני שידור, ששהה בארץ לפ'ני שנים אחדות, הצעת-ביניים מקיפה, ש' היתה יכולה להיות פתרון אידיאלי לצור'כי השידור בישראל. הצעתו:

- קול ישראל יוצא מידי הממשלה ו' יועבר להנהלתה ופיקוחה של רשות צי'בורית בלתי-חלוייה בממשלה, כדוגמת ש'רות השידור הבריטי. שלב זה, שהממשלה מסרבת בעקשנות להגשימו מטעמים מו'רגים מאד, הוא הכרחי לדברי כל המומ'חים, שהזומנו לסקור את קול ישראל וב'עיותיו.

- מאחר שתקציב מצומצם זה אינו מספיק למימון תוכניות בידור ואינפורמ'ציה על רמה מספקת, תהיה הרשות הצ'בורית רשאית למכור לחברות מסחריות חלק מן התוכניות, תמורת תשלום מתאים. רק חלק זה של המישרים ימומן מכספי הפירסומת.

- לחברות המפרסמות לא תהיה שלי'טה על תוכן המישרים הממומנים בכס'פן. הן תוכינה רק בחלק קטן מן הזמן, שבו תוכלנה להשמיע את דברי הפירסו'רת. שאר התוכניות ייערך בידי אנשים מוכשרים, שיקבלו את כסרם (הנאות) מ'די הרשות הציבורית. מובן, שהחברות יסיכמו לממן רק את התוכניות הטובות ביותר, רבות-המאזינים, ועובדה זו תוליד תחרות רצינית בין עורכי התוכניות. היתה זו תוכנית יעילה מאד לפיתרון בעיותיו של שירות השידור הישראלי. משום כך לא הוגשמה.

מה נשמע

תוכניות אלה, מתוך שידורי השבוע ה'בא, עשויות להיות טענינות. שינויים אפי' שר'ים.

- **מכים קטנים** (יום ד; 9:30; קול ישראל) — הקלטות מתוך פסטיבל הגי'טארות שהתקיים בשעתו בבת-ים, ביוז'מת מועדון טוף חשבונו האבוד, מוגשות בעריכת אפרים חייל ויורם רוגן. כוכבי התוכנית הם אדי ורנה, זוג הגיטאריסטים המלחים אל עצמם בשירה צרפתית וספ'רדית.

- **זרקור** (יום ח; 8; גלי צה"ל) — הדומנות להאזין להדי חיו של אחד החילות המעניינים ביותר בצה"ל, העושה את המ'לאכה האצילה ביותר וזוכה בתהילה ה'חותה ביותר: חיל הרסואה. התוכנית כר'ללת ראיון עם מפקד החיל ד"ר ברוך פדה.

- **מים קיסי מדרים קארדייז** (יום ו'; 9:15; גלי צה"ל) — תול'דות חייה של הזמרת הכושית ארתה קיט, מוגשים בידי חנה מרון (דיבור) וארתה קיט (שירה).

- **מוסיקה ביפאן** (שבת; 10 בע'ר; קול ישראל) — בתמורה להקלטות של מוסיקה ישראלית שנשלחו לשירות השידור היפאני, קיבל קול ישראל את הקלטות המוסיקה היפאנית, שישודרו ב' לחיית הסברים.

- **המפך עולה** (יום ב'; 8; קול ישראל) — אחת הקומדיות העתיקות ביו'תר בעולם, פלוטוס מאת אריסטופנס, השמח ללעג ולקלס את תאוות הבצע, בעיבוד חדש המכוון לקרב את הסינגון העתיק להבנתו של בן המאה העשרים ובביטוי של שמואל בונים.